

Sygn. akt I C 91/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2015 w Kłodzku

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę kwoty 10.050,08 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda R. B. kwotę 9.974,13 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote 13/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda R. B. kwotę 3.307,82 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwrócić powodowi i stronie pozwanej kwoty po 312,18 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt IC 91/15

UZASADNIENIE

Powód R. B. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w Ł. o zapłatę kwoty 10.050,08 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20.10.2012r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania. Podał w uzasadnieniu, że w dniu (...) w wyniku kolizji drogowej, doszło do uszkodzenia samochodu powoda marki F. (...), a sprawca szkody miał zawartą z pozwanym umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 2238,70 zł, tytułem szkody w pojeździe, oraz w kwocie 3913 zł, tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu. Pozwana odmówiła dopłaty dalszego odszkodowania:

tytułem naprawienia szkody w pojeździe, która zdaniem powoda, w oparciu o prywatny kosztorys, wyniosła 8838,78 zł, przy użyciu nowych oryginalnych części (a nie, jak oszacowała to pozwana - 2238,70 zł),

tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w kwocie 3300 zł,

tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji szkody przez rzeczoznawcę M. K. w kwocie 150 zł.

Niniejszym pozew powód dochodził zapłaty odszkodowania w dalszej kwocie 10050,08 zł, stanowiącej różnicę, pomiędzy wartością faktycznie poniesionej przez powoda szkody (16201,78 zł) a wysokością ustalonego i wypłaconego

powodowi odszkodowania (6151,70 zł). Uzasadniając roszczenie co do odsetek, powód podał, że poinformował pozwaną o szkodzie w dniu 19.09.2012r., dlatego żąda odsetek od dnia 20.10.2012r. (art. 817§1 kc).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując wskazaną przez powoda wysokość kosztów naprawy pojazdu, zarzucając, że faktyczne koszty naprawy przedmiotowego samochodu były niższe, a odszkodowanie nie może prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Skoro powód zdecydował się na wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, to wysokość należnego mu odszkodowania nie powinna przenosić poniesionych przez niego w związku z tym kosztów. Zdaniem pozwanego, nie ma tu znaczenia prywatna opinia rzeczoznawcy, która nie była ani niezbędna ani konieczna dla oceny prawidłowości wyliczenia kosztów naprawy przez pozwanego. Zdaniem pozwanego, wiek samochodu (trzydzieści lat), ponadnormatywny przebieg, brak gwarancji, nie uzasadnia przyjęcia najdroższego wariantu naprawy, tj. z użyciem nowych oryginalnych części. Powód nie wykazał też szczególnego interesu ani tego, czy faktycznie dokonał naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych. Pozwany sprzeciwił się także roszczeniu powoda co do zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, zarzucając, że powód w żaden sposób nie wykazał konieczności wynajmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na skutek wypadku z dnia (...) w samochodzie powoda powstała szkoda w wysokości 8762,83 zł (kwota, za jaką jest możliwe doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia).

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (k-66 i nast.).

Podczas likwidacji szkody w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, pozwany Zakład wykonał kalkulację wysokości szkody w pojeździe powoda w oparciu o system EUROTAXGLASS`S. Koszt naprawy, przedstawiony w tym kosztorysie, nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, estetyki i komfortu jazdy.

Dowód:

kosztorys naprawy na kwotę 2238,70 zł (k-23-25);

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (k-66 i nast.)

Średnia stawka za roboczogodzinę, obowiązująca w warsztatach naprawczych nieautoryzowanych w rejonie zamieszkania powoda, kształtuje się na poziomie ok. 100 zł.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (k-66 i nast.)

W następstwie wypadku, samochód powoda był niesprawny, nie nadawał się do użytku, przez 30 dni stał w warsztacie. W tym czasie (w okresie od 13.09 do 12.10.2012r.) powód korzystał z samochodu zastępczego marki F. (...) (...) w celu codziennego poruszania się w ramach obowiązków zawodowych oraz dowożenia niepełnosprawnego syna na rehabilitację i do lekarzy. Powód mieszka w D., dojeżdża do pracy do K., do K.. Zajmuje się zawodowo rejestracją pojazdów na zlecenie klientów, do których musi dojeżdżać. Powód zapłacił za wynajem pojazdu zastępczego kwotę 3300 zł (30 dni x 110 zł). Mógł korzystać z pociągu, ale stacja kolejowa znajduje się w odległości 2 km od miejsca zamieszkania powoda, a pociąg kursuje tam dwa razy dziennie. Powód pracuje w różnych godzinach, wyjeżdża z domu rano, a wraca wieczorem. W tym czasie przemierza się z miejsca na miejsce, jeździ po całej K.. Ponadto, około 3 razy w tygodniu dowoził syna na rehabilitację. Miesięcznie pokonywał swoim samochodem ok. 1000 – 1500 km. Przed szkodą, poza powodem z samochodu korzystał także jego ojciec, w celu dowożenia syna powoda na rehabilitację. Z samochodu zastępczego korzystał wyłącznie powód. Powód mieszka z rodzicami, tylko on ma

samochód w gospodarstwie domowym. W tym czasie nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu, niż samochód zastępczy.

Dowód:

faktura VAT nr (...) (k-20);

zeznania powoda (k-101).

Powód wyremontował samochód po półtora miesiąca od zdarzenia. W zakładach naprawczych, do których się zwracał, informowano go, że nie jest możliwa naprawa pojazdu za pieniądze, wypłacone przez pozwaną Zakład w ramach odszkodowania, dlatego zlecił wykonanie kalkulacji szkody rzeczoznawcy M. K.. Powód zapłacił na prywatną kalkulację kwotę 150 zł.

Dowód:

kalkulacja naprawy sporządzona przez rzeczoznawcę M. K. (k-28-33);

faktura VAT nr (...) (k-34);

zeznania powoda (k-101).

Pismem z dnia 14.11.2014r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 10050,98 zł, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. Pismem z dnia 26.11.2014r. pozwana odmówiła zapłaty.

Dowód:

pismo z dnia 14.11.2014r. (k-35-36);

pismo pozwanej z dnia 26.11.2014r. (k-38-39).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powoda nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2238,70 zł, tytułem odszkodowania za szkodę, powstałą w pojeździe powoda marki F. (...), na skutek wypadku z dnia 12.09.2012r., oraz kwotę 3913 zł, tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu. Poza sporem było, że wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. D z.U.2013.392 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 822 k.c., przedmiotem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przejęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiadały ubezpieczający. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie

ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu powodowi wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd wsteczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. Wysokość szkody w pojeździe powoda ustalono w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (k-66 i nast.). Oceniając opinię jako wiarygodną, Sąd podzielił wnioski biegłego tam zawarte, przy czym opinia ta nie była także kwestionowana przez strony. Ustalono zatem, że na skutek wypadku z dnia (...) w samochodzie powoda powstała szkoda w wysokości 8.762,83 zł. Jest to kwota, za jaką jest możliwe doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Oznacza to, że pozwany Zakład w sposób nieprawidłowy dokonał oszacowania szkody, zaniżając jej wartość w sposób znaczący. Jak wskazał biegły, kosztorys naprawy, wykonany na zlecenie pozwanego, na kwotę 2238,70 zł (k-23-25) nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, estetyki i komfortu jazdy. Pozwany zaniżył stawka za robocizogodzinę, pomniejszył o 50% uwzględnione materiały lakiernicze, co było niezgodne z technologią naprawy, bezzasadnie obniżył wartość części zamiennych pochodzące od producenta pojazdu o 60%, w niektórych przypadkach części zamiennych przyjął bardzo niską jakość zamienników (jakość PJ), co nie gwarantuje przywrócenia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i walorów estetycznych. Ustalona przez biegłego sądowego wartość szkody jest ponadto zbieżna z prywatną kalkulacją powoda (k-28-33), co potwierdza zeznania powoda, iż w zakładach naprawczych, do których się zwracał, informowano go, że nie jest możliwa naprawa pojazdu za pieniądze, wypłacone przez pozwany Zakład w ramach odszkodowania, co z kolei sprawiło, że zlecił wykonanie kalkulacji szkody rzeczoznawcy M. K., za którą zapłacił 150 zł. Zarzuty pozwanego, zgłoszone na rozprawie w dniu 4 września 2015r.), należało potraktować jako spóźnione (zgłoszone po upływie wyznaczonego przez Sąd 14-dniowego terminu, k-78) i podlegające pominięciu (art. 207 kpc). Niezależnie od tego, okoliczność, że ustalając wysokość szkody biegły uwzględnił dodatkowo – tj. poza zakresem naprawy, wskazanym w kosztorysie pozwanego – także zestaw do mocowania zderzaka przedniego oraz czynności demontażu i montażu szyby bocznej w celu naprawy błotnika przedniego lewego, nie oznacza zawyżenia wysokości odszkodowania, jak twierdził pozwany. Rzeczą biegłego było ustalenie wysokości szkody w pojeździe powoda na skutek wypadku z dnia (...) przy czym wysokość odszkodowania powinna odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed zdarzenia, pod każdy istotnym względem, a więc co do bezpieczeństwa, estetyki, komfortu jazdy, co też biegły w swojej opinii uczynił. Zakres naprawy, wynikający z opinii biegłego, jest niezbędny i konieczny do przywrócenia stanu poprzedniego samochodu powoda i jest bezpośrednio związany z uszkodzeniami, powstałymi na skutek wypadku z dnia (...). Zarazem strona pozwana nie wykazała, aby wystarczającą do naprawy przedmiotowego pojazdu była kwota 2238,70 zł, która w świetle opinii biegłego jawi się jako rażąco zaniżona, co wskazuje, że pozwana nietrafnie określiła rozmiar i wartość szkody. Sąd podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012r. (III CZP 80/11), zgodnie z którym „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest, na żądanie poszkodowanego, do wypłaty, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów, służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi“.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z dokumentów, znajdujących się w aktach szkody, bowiem pozwana, pomimo zobowiązania, nie wskazała, jakie fakty – sporne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – miały być udowodnione za pomocą dowodów z konkretnych dokumentów (k-87, 89).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc, zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6524,13 zł, tytułem odszkodowania, którego wysokość ustalono w oparciu o w.w. opinię biegłego, przy uwzględnieniu kosztów i zakresu koniecznej naprawy, z pomniejszeniem o kwotę już wypłaconą przez pozwaną z tego tytułu (8762,83 – 2238,70 = 6524,13). Powodowi przysługuje ponadto od strony pozwanej, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego w pełnej wysokości (art. 361 § 2 k.c.). Są to wydatki, poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty. Poszkodowanemu przysługiwał wybór odpowiedniego podmiotu, oferującego wypożyczenie auta zastępczego. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Także więc w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, powód nie miał obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, aby stawki najmu pojazdu nie odbiegały rażąco od średnich stawek na rynku lokalnym. W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że stawka 110 zł za dobę, na którą umówił się powód, była rażąco zawyżona, czego zresztą pozwana nie podnosiła. A zatem, poniesiony z tego tytułu koszt należało uznać za ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że poszkodowany nie dysponował innym samochodem, poza uszkodzonym, był on mu niezbędny do zaspokajania konkretnych potrzeb życiowych - wykorzystywał go w szczególności w pracy, która wymagała od niego dojazdów do różnych miejsc na terenie całego powiatu, a ponadto był niezbędny w celu dowożenia niepełnosprawnego syna powoda na rehabilitację. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony za czas niezbędny do naprawy, w celu zaspokojenia potrzeb w sposób porównywalny do stanu sprzed wystąpienia szkody. Na podstawie przedstawionej przez powoda faktury oraz jego zeznań, ustalono, że powód korzystał z samochodu zastępczego w okresie, kiedy jego samochód pozostawał niesprawny w warsztacie naprawczym, zaś pozwana – odpowiedzialna za szkodę - wypłaciła mu w dniu 12 października 2012r., tytułem odszkodowania, kwotę 2238,70 zł, niewystarczającą na prawidłową naprawę. Zgodnie zatem z żądaniem powoda, zasądzono na jego rzecz od pozwanej, tytułem odszkodowania, kwotę 3300 zł (110 zł x 30 dni).

Zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie obejmuje także koszty ekspertyzy, wykonanej na zlecenie powoda przez rzeczoznawcę z zakresu techniki samochodowej, w kwocie 150 zł (faktura VAT k-34). Skorzystanie z fachowej konsultacji pozwoliło powodowi ustalić rozmiar szkody, znacznie przekraczający wycenę, dokonaną przez stronę pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym. Okoliczność, że pozwana nietrafnie określiła rozmiar i wartość szkody znalazła potwierdzenie w opinii biegłego sądowego.

Dalej idące powództwo, oparte na prywatnym kosztorysie powoda, podlegało oddaleniu.

Odsetki ustawowe zasądzono od dnia 1 grudnia 2014r., mając na uwadze, że powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 10.050,98 zł (obejmującej niniejszy pozew) dopiero pismem z dnia 14.11.2014r. (k-35). Przyjmując, że pismo to zostało doręczone pozwanej w dniu 16.11.2014r., odsetki ustawowe zasądzono od dnia 1.12.2014r., tj. po upływie wyznaczonego w wezwaniu 14-dniowego terminu (art. 455 kc w zw. z art. 481§ 1 i 2 kc). Dalej idące żądanie zasądzenia odsetek podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, przyjmując, że powód uległ tylko co do nieznaczonej części swojego żądania. Stropnę pozwana obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, poniesionych przez powoda, w skład których wchodzi: opłata od pozwu (503 zł), wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego (387,82 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem (2400 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Orzeczenia w pkt IV wyroku oparto na przepisach art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.Dz.U. 2010r., Nr 90, poz.1398).